

min Kreds, og ved at høre deres Udtalelser, danner man sig et Indtryk af, hvilke Krav der stilles fra deres Side. Dette Indtryk, som jeg saaledes har faaet af de Krav, der gøres gældende af dem, som drive Fiskeri med Dæksbaad paa aabent Hav, og af dem, der drive Fiskeriet med smaa, aabne Baade fra Kysten, er, at disse Krav næsten staa i Modstrid med hinanden. Det er næsten saaledes, at de, der drive Fiskeri med Dæksfartøjer, gøre Krav paa, at der skal tages Hensyn til dem, selv om det bliver paa Kystfiskernes Beføstning, og Kystfiskerne sige, at de, hvis visse af de Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, blive til Lov, ere aldeles affaarne fra at drive deres Fiskeri. Der er særlig en Bestemmelse, som Kystfiskerne ere meget misfornøjede med; det er Bestemmelsen i § 14, hvor det hedder, at Undermaalsfisk ikke maa ilandbringes. De gøre i saa Henseende gældende, at det vil være dem en Umulighed at sortere Fisken ud paa Vandet; de ere nødte til med de Fiskeredsfaber, de have, at trække den i Land, førend de kunne sortere Fisken. Dette kunne derimod Dæksfartøjerne gøre, som fiske paa Havet og fiske med Snurrevaad. De kunne trække Fisken op paa Fartøjet, sortere den og smide Undermaalsfisken ud igen. Hvis den Bestemmelse bliver til Lov, at de skulle gøre dette ved Opdragning af Baaddet, kunne de derimod aldeles ikke drive Fiskeriet. Naar man saa spørger dem, om de da ikke mene, at det er nødvendigt, at man har lignende Bestemmelser, for at Fiskegnet kan bevares, svare de alle bekræftende. Hvilke Bestemmelser forlange de da, hvorledes skulle de være, for at de kunne overholde dem? De se ikke rettere, end at en Bestemmelse om Massevidden for Kystfiskeriet vil være nødvendig. Nu har jeg her hørt udtalt, navnlig for Limfjordens Bedkommende, at det ikke var nødvendigt at have Masseviddebestemmelser, naar man havde Bestemmelser om Maal for Fisken; men de Kystfiskere, hvorom jeg taler, gøre gældende, at det, hvis de skulle kunne drive noget Fiskeri, vil være aldeles nødvendigt at have Masseviddebestemmelser, hvorimod de paa den anden Side ville have Lov til at beholde den Fisk, de fange, naar deres Fiskeredsfaber blot indeholde de bestemte Massevidder. Det er nemlig saaledes, sige de, at Maalebestemmelser ikke nytte meget for Englens Bevarelse, naar man, som nu, har Lov til at trække Fisken paa Land, fordi Undermaalsfisken som Regel da er død; og der er jo ikke stor Mening i at smide den døde Fisk ud igen, da den aldeles ikke bidrager til at bevare Englen. Derfor

forekommer det mig, at det er værdt at tage under Overvejelse, om der ikke i den Henseende kan fastsættes forskellige Regler for Dæksfartøjer og smaa aabne Baade, der drive Fiskeriet fra Kysten. Det forekommer mig, at, skulle de ind under de samme Bestemmelser, bliver det ene Fiskeri begunstiget paa det andet's Beføstning, og det kan dog vel ikke være Hensigten, at man vil affære den Befolkning, der bor ved vore Kyster, og som nærmest er ældre Mand, der ikke længere fare langt til Søs, fra at drive Fiskeri. Det forekommer mig derfor, at der maatte kunne gøres noget for at træffe forskellige Bestemmelser i denne Retning. Jeg vil henstille til det eventuelle Udvalg nøje at overveje, hvorvidt man kan faa sat saadanne Bestemmelser ind i Loven, at Kystfiskeriet ikke ødelægges.

Der er et andet Forhold, jeg skal berøre med nogle faa Ord, og som for øvrigt er blevet omtalt af andre Talere, det er nemlig Bestemmelsen i § 17 om, at Hummerfiskeriet i Kattegat skal være fredet fra den 15de Juli til den 15de September. Der gøres gældende af Fiskerne i min Valgkreds, at de, hvis denne Bestemmelse bliver til Lov, ere aldeles affaarne fra at kunne fiske Hummer. Der er ikke faa Kystfiskere, som mene, at de, naar Gjundersfiskeriet kun giver lidt i Foraars- og Sommermaanederne, kunne slaa deres Lid til Hummerfiskeriet. Det er et meget let Fiskeri, som kan drives af gamle Folk og Dreng — ja, en gammel Mand og en Dreng kunne drive et saadant Fiskeri —, og det udtales hyderligere, at en Mand og en Dreng i Juli, August og September kunne fiske Hummere til et Beløb af 1,000 Kr. Det siges endog af disse Fiskere, at Læsboerne i disse Maaneder have fisset til en Værdi af 13—1500 Kr. pr. Mand. Jeg har nu hørt den højtærede Indenrigsminister udtale under Behandlingen af det foregaaende Lovforslag om Konventionen med Sverige, om man ikke hellere burde ofre Hummerfiskeriet end undvære Konventionen. Det forekommer mig dog lovlighaardt, om man skulde affære disse Kystboere fra at drive et saa indbringende Fiskeri. Det er nemlig saa, at Hummerne paa denne Tid ere fredede i Sverige; men vore Fiskere mene, at der paa den Tid ikke findes Hummerovre ved den svenske Kyst, hvorfor det er let forstaaeligt, at Svenskerne sætte Pris paa at faa denne Bestemmelse indført i Loven. Det forekommer mig dog lovlighaardt, at vi paa denne Maade skulle lægge Hindringer i Vejen for et saa lønnende og let Fiskeri, som Hummerfiskeriet er deroppe ved Kysten og i det nordlige Kattegat.